

DE DROOM
van de
STENOGRAFE

TRACIE PETERSON
KIMBERLEY WOODHOUSE

THUIS IN KALISPELL

Eerder verschenen van Tracie Peterson:

Serie *Op de grens van het Wilde Westen*

Kostbare genade

Dierbare hoop

Onverdiende goedheid

DE DROOM
van de
STENOGRAFE

Thuis in Kalispell – I

Tracie Peterson
Kimberley Woodhouse

Roman

Vertaald door Pauline van Helten

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor onze vriendin Becca Whitham

Becca, je hebt me zo veel reden gegeven om blij te zijn en ik waardeer je opgewektheid en je gebeden in moeilijke tijden enorm. Dank je wel dat je zo'n goede vriendin bent.

Tracie

Becca, wat hebben we veel meegemaakt! Toen we elkaar ruim twaalf jaar geleden ontmoetten, hadden we beiden nooit kunnen denken wat God voor onze gezinnen in petto had. Het is een vreugde om met je te kunnen sparren over verhalen en over het schrijven. De ups en downs van het leven hebben ons dichterbij elkaar gebracht. Dank je wel dat je mijn vriendin wilt zijn. En nu zijn we ook nog familie.

Kimberley

WOORD VOORAF

Lieve lezer,

Wij hebben veel zin om met jullie aan deze nieuwe serie te beginnen. Tracie en ik, Kimberley, houden allebei van Kalispell en toen we in Montana woonden, nog geen vier kilometer bij elkaar vandaan, besteedden we veel tijd aan brainstormen over deze verhalen en het bezichtigen van de locaties. Mijn man en ik zijn enkele maanden geleden naar het oosten verhuisd, maar afgelopen herfst zijn Tracie en ik samen teruggegaan naar de locaties uit de serie en hebben we veel onderzoek gedaan. (Kijk op mijn blog voor leuke foto's en historische weetjes: kimberleywoodhouse.com/blog.)

In deze serie komen drie prachtige historische gebouwen in Kalispell voor. Ten eerste de Carnegie Library, wat nu het Hockaday Museum of Art is. Dan het Great Northern Railway Depot, wat nu de Kamer van Koophandel is. En ten slotte het imposante McIntosh Opera House aan Main Street, boven wat nu Western Outdoor is.

Hoewel sommige locaties in dit verhaal echt bestaan en er historische figuren in voorkomen, is het fictie. Wij bedanken de Nineteenth-Century Club, een vrouwenorganisatie, die in 1894 de allereerste uitleenbibliotheek in de stad oprichtte via hun bibliotheekvereniging voor dames.

Het leek ons leuk om onze heldin in *De droom van de stenografe* een pionier op haar vakgebied te laten zijn, dus moest onze held

uitgekozen worden voor de prestigieuze functie van bibliothecaris van de nieuwe Carnegie Library.

Met ons verhaal wilden we je echter een stukje geschiedenis meegeven. Sinds 1930 zijn vooral vrouwen bibliothecaresse. In 1930 was slechts acht procent van de bibliothecarissen man. Voor die tijd waren mannelijke bibliothecarissen echter de norm. Het zou niet moeilijk voor te stellen zijn dat Mark, een van de hoofdrolspelers van dit verhaal, naar de functie wilde dingen.

Maar in werkelijkheid was Florence Madison de eerste bibliothecaresse in Kalispell, na haar de schrijfster Katherine Berry Judson en vervolgens Janet Nunn. We willen niets afdoen aan wat deze vrouwen hebben bereikt en gedaan.

Omdat literatuur en lezen in dit verhaal zo centraal staan, hebben we verschillende beroemde boeken gekozen als favorieten van onze personages, maar de mysteries waar onze heldin, Rebecca, het meest van houdt, hebben we zelf bedacht.

Veel leesplezier!

Kimberley en Tracie

PROLOOG

LANGS FLATHEAD LAKE, MONTANA
JUNI 1890

E en por in zijn ribbenkast haalde Mark Andrews uit de verhalenwereld waarin hij verdiept was en bracht hem terug naar de hobbelige zitting op de wagen. De vijftienjarige fronste vanwege de onderbreking en tilde zijn boek wat hoger op.

Nog een elleboog in zijn zij deed hem kreunen terwijl hij het boek dichtsloeg en met samengeknepen ogen keek hij naar de dader: zijn zus Kate. Ze speelde altijd de baas over hem, al bijna sinds de dag dat hij geboren was. ‘Wat? Jij was degene die zei dat je de wagen wilt besturen. En nu laat je me niet rustig lezen?’

Kon ze hem niet wat langer laten lezen? *De reis om de wereld in tachtig dagen* was het spannendste boek dat hij ooit gelezen had.

Ze snoof en vervolgens giechelde ze. ‘Ik probeerde gewoon je aandacht te trekken. Voor iemand die altijd van bergen en water heeft gehouden, is het ironisch dat je neus in een boek zit terwijl dít het uitzicht is.’ Haar opgeheven kin benadrukte haar plagerige woorden. ‘Maar het is verre van mij om je ge lees te onderbreken. Zal niet meer gebeuren.’ De wagen ratelde voort.

Wacht. Wat zei ze? Hij keek met een ruk op. Hij stoorde zich zo aan haar en hij was zo opgegaan in het verhaal dat hij niet eens de tijd had genomen om naar zijn omgeving te kijken. Ze had hem weer

eens beet. Natuurlijk zou ze zeggen dat zussen daar toch voor zijn.

‘Wauw.’ Het panorama voor hem was... adembenemend. Diepblauw water omringd door een bergketen met toppen waarop wintersneeuw lag, zover als zijn oog reikte. ‘Waar zijn we?’

‘Flathead Lake.’ Ze slaakte een zucht. ‘Zie je? Dit had je toch niet willen missen omdat je met je neus in een boek zit?’

‘Je hebt gelijk.’

Nog een por. Er speelde een glimlach om Kates lippen, maar ze zei niet de gevreesde woorden ‘ik zei het toch’.

‘Het meer is veel groter dan ik me had voorgesteld.’ Toen pa hun erover had verteld, had hij het niet over de enorme omvang gehad, toch? Of misschien had Mark niet geluisterd.

‘De bergen zijn ook hoger dan ik dacht dat ze zouden zijn.’ Kate hield de paarden een beetje in en ging verzitten op de bok van de wagen. ‘Ik vraag me af of ze zo hoog zijn als Pikes Peak.’

Hoe prachtig de blauwe lucht ook was, hij verbleekte bij de rijke kleurschakeringen van het water. ‘Ik denk niet dat ze zo hoog kunnen zijn.’ De langgerekte keten van ruige, grillige bergen strekte zich uit naar het noorden. ‘Bedankt voor de blauwe plekken trouwens.’

Ze keek hem niet aan, maar haar mondhoek ging omhoog. ‘Ik grijp graag elke gelegenheid om je pijn te doen aan.’ Ze ontspande haar handen en leunde achterover. De teugels hingen slap. ‘Nu begrijp ik waarom pa dit gebied heeft uitgekozen. Het maakt me gelukkig om simpelweg naar al Gods handwerk te kijken. De winters zullen ongetwijfeld streng zijn, maar daar zijn we bekend mee.’

‘Inderdaad.’ Hoewel hij er niet van genoot om tijdens sneeuwstormen vee bijeen te drijven. De blik op het gezicht van zijn zus vertelde echter een ander verhaal. Ze had altijd genoten van alle aspecten van het boerenleven, hoe vuil ze ook werd, hoe erg het weer ook tegenzat of hoe frustrerend het werk ook was. ‘Jij bent enthousiast over deze nieuwe boerderij, hè?’

Ze draaide zich naar hem toe. Haar lichtblauwe ogen lichtten op en haar glimlach werd breder. ‘Ja. Ben jij dat niet?’

Hij zette een voet op de voetenplank voor hem en haalde zijn schouders op. ‘Maakt me niet zo veel uit. Ik zou pa zijn dromen niet willen ontzeggen. En jij houdt er ook van, dus dat is mooi.’

‘Op een dag ga je al het werk waarderen dat we in deze nieuwe boerderij gaan stoppen. Als je eenmaal de trotse eigenaar bent.’ Haar betweterige blik stoorde hem evenveel als haar elleboog, maar de onzekerheid die even over haar gezicht gleed, ontging hem niet. Had dat te maken met haar toekomst of met zijn gebrek aan enthousiasme?

‘Het zal nog een hele tijd duren voordat pa iets overdraagt.’ In ieder geval niet binnen een paar decennia. Want over een paar jaar hoopte Mark naar de universiteit te kunnen gaan. Hij zou zijn vader bewijzen dat er een wereld van mogelijkheden was buiten de boerderij. Zelfs als het hem een heel leven zou kosten. Maar hij kon Kate voorlopig niet laten weten wat hij dacht. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik kan beter mijn boek uitlezen voordat we er zijn. Pa zal snel genoeg achteropkomen met het vee.’ Hij keek reikhalzend over zijn schouder. De kudde was uitgewaaierd en het groene gras achter hem was bezaaid met zwarte bulten.

‘We zullen het altijd moeten aanhoren als we er niet op tijd zijn.’ Kate sloeg met de teugels om de paarden tot een sneller ritme aan te sporen.

Mark sloeg zijn boek weer open en probeerde de woorden van zijn zus van zich af te schudden. Was het verkeerd dat hij niet van het boerenleven hield, net als zij? Was het verkeerd om andere verlangens en dromen voor zijn toekomst te hebben?

In pa's gedachten wel. In die van Kate ook.

De paar keer dat hij het onderwerp aan de eettafel had aangesneden, was er geantwoord met stellige verklaringen dat hij er snel genoeg een andere kijk op zou hebben. Hij zou de trotse eigenaar zijn en de verantwoordelijkheid dragen als beloning voor zijn harde werk. Het bezitten van land en vee, het boerenleven, zat in zijn bloed.

Dat hadden ze hem al zijn vijftien levensjaren voorgehouden.
Maar zelfs nu, met het prachtige landschap voor hem uitgestrekt,
was hij niet overtuigd.

CHICAGO, ILLINOIS AUGUSTUS 1890

De mensen die langs haar heen dromden, duwden de tienjarige Rebecca Whitman alle kanten op terwijl de menigte zich opmaakte voor de parade. Ze kneep in de hand van haar zusje. Waarom werden mensen zo opdringerig? Konden ze zich niet aan de regels houden en manieren tonen? Misschien kenden ze de regels niet of wisten ze niet hoe ze manieren moesten tonen.

Wat een beetje waarschijnlijker was, nu ze erover nadacht. Geen wonder dat haar moeder erop stond dat zij en haar broers en zussen die dingen leerden, zodat zij niet zouden lijken op het ‘uitschot van de maatschappij’ en zich staande zouden kunnen houden in deze wereld. Wat dat dan ook mocht betekenen.

Rebecca keek omhoog naar mama, die haar nieuwe hoed en jurk droeg die ze van papa voor haar verjaardag had gekregen. In haar favoriete kleur, geel. Op de gewezen hoed met brede rand prijkten zonnebloemen en gele linten. De jurk was van eenvoudige stof, maar had brokaten manchetten. Mama was daar zo blij mee geweest! En wat zag ze er mooi uit.

Rebecca zuchtte. Wat brokaat dan ook mocht zijn, het voelde zacht aan en was duidelijk iets goeds.

Misschien zou ze op een dag net zo mooi zijn als haar moeder. Mama liep met opgeheven hoofd en had het perfecte postuur en, uiteraard, de beste manieren.

Ze ging rechtop staan en rechtte haar schouders. Toen de man naast haar tegen haar aan botste, sprak ze met heldere stem. ‘Neem

me niet kwalijk.’

De man draaide zich om en keek grijnzend op haar neer. Hij tikte zijn bolhoed aan voor haar. ‘Het spijt me dat ik u aangestoten heb, juffrouw. Neemt u mij niet kwalijk.’

Ze glimlachte terug. Dus zo voelde het om volwassen te zijn. Het was leuk.

Mama kneep in haar schouder. ‘Blijf in de buurt en help me de kleintjes in de gaten te houden. Blijf die goede manieren gebruiken.’ Ze knipoogde en applaudisseerde met de menigte mee.

Rebecca probeerde alles precies zo te doen als haar moeder. Ze klapte ook in haar gehandschoende handen, maar ging dichterbij mama staan. Ebba en Kristina hielden mama’s rokken vast.

De menigte nam toe en drong zich steeds meer op.

Parades waren Rebecca’s favoriet, vooral in Lake Street. Het uitzicht was hier het mooist. Toen ze klein was, zette papa haar altijd op zijn schouders en kon ze alles zien wat door de straat kwam. Daar was ze nu te groot voor, maar ze vond het nog steeds leuk om de parade van dichtbij te zien. Het was leuk om je netjes aan te kleden en alle mensen, praalwagens en opwindende nieuwe uitvindingen te zien.

Papa ging aan mama’s andere kant staan met Rebecca’s jongere broer Peter op sleeptouw. Papa voerde een fluisterend gesprek met mama en ze begon te blozen. De manier waarop ze naar elkaar glimlachten deed Rebecca’s hart zingen.

‘John en Lars helpen meneer Littleton met zijn praalwagen.’ Haar vader grijnsde. ‘Wie weet, misschien mogen ze zelfs meerijden.’

O! Te mogen meerijden op een praalwagen in de parade! Zou dat niet het beste ooit zijn? Op een dag, als ze ouder was, kon ze misschien ook helpen met de praalwagens. De gedachte alleen al maakte haar opgewonden.

Een enorme praalwagen, getrokken door zes paarden, trok ieders aandacht, maar die was van de mannenclub en had geen bloemen. Rebecca snoof. De enige die het bekijken waard waren, waren bezaaid met bloemen.

Terwijl de menigte juichte voor de wagen, keek ze naar het steegje naast hen. Wie bewoog daar? O, het waren gewoon een paar mannen. *Aan het dollen*, zoals papa zou zeggen.

Ze draaide zich om, maar toen drong een schreeuw haar oren binnen. Dat was geen gejuich. Dat klonk als iemand in moeilijkheden. Waar kwam die schreeuw vandaan? Was de menigte maar wat stiller...

Wacht. Daar, in het steegje. Ze gluurde door de opening van armen en schouders om haar heen en fronste. Wat was er aan de hand? En waarom leek niemand anders het op te merken?

Een goedgeklede man hield een zwarte tas stevig vast en schudde zijn hoofd naar een grotere man die met zijn handen aan de tas zat en eraan trok.

De grote man sloeg de kleinere man, maar de kleinere man hield stand.

Nog een slag.

Rebecca probeerde het uit te schreeuwen, maar de woorden bleven in haar keel steken.

De grotere man bleef de kleinere man slaan en schoppen tot hij op zijn knieën viel. Toen, na een verschrikkelijke, laatste klap, viel de goedgeklede man voorover en de grote man schopte hem nog een keer. Daarna ging hij er vandoor met de tas.

Tranen prikten in Rebecca's ogen terwijl ze aan mama's jurk trok. Iemand moest de man helpen! Maar door alle chaos merkte haar moeder haar niet op.

Ze gaf nog een ruk aan mama's jurk en verhief haar stem.

'We moeten hem helpen!'

Haar moeder draaide zich naar haar toe. 'Wat is er aan de hand?'

Papa stond in een oogwenk naast haar.

'Ik zag een grote man iemand pijn doen in het steegje. We moeten hem helpen.'

'Laat me zien wat je zag, liefje.' Papa pakte haar hand en leidde haar door de menigte.

Toen ze haar blik weer op het steegje richtte, zag Rebecca een andere man de gevallen man te hulp schieten. Ze slaakte een diepe zucht en de tranen stroomden over haar wangen. Was de man op de grond in orde?

Voordat Rebecca en haar familie het steegje konden bereiken, kwamen er politieagenten aanrennen die op hun fluitjes bliezen.

Ze grepen de man vast die zich over de gevallen man gebogen had.

‘Nee!’ Rebecca schudde haar hoofd. ‘Hij is niet de slechterik!’

De schrik in de ogen van de held terwijl hij werd weggesleept, was genoeg voor haar om zich uit papa’s greep los te rukken en naar voren te rennen. ‘Hij heeft het niet gedaan!’

Maar de agenten luisterden niet naar haar. Hadden ze haar niet gehoord? Zij had gezien wat er gebeurde!

De man op de grond bewoog niet.

Meer politieagenten kwamen dichterbij.

Duwend en schuifelend tussen de mensen door die nu op de plek samendromden, leek het een eeuwigheid te duren voordat ze het steegje bereikte. Ze wees. ‘Die man heeft het niet gedaan!’

Maar niemand luisterde. Ze sleepten de goede man weg, terwijl een plas bloed zich onder de man op de grond verspreidde.

1

KALISPELL, MONTANA

12 JANUARI 1904

De ronduit ijzige lucht om hem heen brandde in zijn longen als hij inademde, maar dat kon het gevoel van euforie dat hem vervulde niet wegnemen. Na al die jaren hard werken had hij de baan van zijn leven gekregen!

Hoofd van de gloednieuwe Carnegie Library.

Hij, Mark Andrews, was het hoofd van de Carnegie Library!

Natuurlijk, zijn vader zou waarschijnlijk niet enthousiast zijn. Of onder de indruk. Angus Andrews wilde dat Mark van het boerenleven hield. Heel simpel. Maar bibliothecaris zijn was Marks droom geweest. Hij had het nagejaagd en verwezenlijkt. Hij was niet alleen de bibliothecaris, maar hij had de leiding over het hele gebouw.

In de duisternis van de vroege ochtend staarde hij omhoog naar het grote gebouw in neorenaissancestijl voor hem. De brede, door beugels ondersteunde dakrand boven de pilaren bij de ingang deed de koepel erboven goed uitkomen.

Het bouwwerk was prachtig, van de koepelvormige, achthoekige ingang tot de grijze zandstenen uit de steengroeven van Columbus die het dieprode van de bakstenen buitenmuur mooi deden uitkomen.

‘Daar is de cowboy.’

Mark draaide zich om naar de stem die de stilte van de ochtend doorbrak en stak zijn hand uit naar rechter Milton Ashbury. ‘Goedemorgen, rechter.’

Het was geen verrassing dat de man de bijnaam uit zijn jeugd gebruikte. Hoewel hij de boerderij had verlaten, zouden de mensen hier hem waarschijnlijk altijd Cowboy blijven noemen.

‘Klaar voor de grote ceremonie? Ik weet dat je niet veel tijd hebt gehad om je te settelen.’

Dat was waar. Mark was vier dagen daarvoor aangekomen en had alle uren dat hij wakker was tussen de boeken doorgebracht. ‘Ik kijk uit naar vandaag, meneer. Dank u.’

Een schel gekef trok zijn aandacht omlaag.

‘En wie is dit?’ Mark hurkte om de witte pluizenbol te aaien.

De oudere man slaakte een diepe zucht. ‘Marvella’s nieuwste aanwinst. Zijn naam is Meneer Theofilus.’

Mark trok zijn wenkbrauwen op en deed zijn best om zijn geamuseerdheid te verbergen. Het werkte niet. Hij grinnikte.

Het kleine ding kon niet meer dan een paar pond wegen en leek één en al vacht. Hij stuiterde rond op zijn kleine pootjes, haalde uit naar het vuil en de sneeuw op straat en vervolgens naar de broek van de rechter.

Mark schraapte zijn keel en deed zijn best om zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Neem me niet kwalijk. Het is een galante naam.’

‘Verontschuldig je niet. Ik vind het ook belachelijk, maar je kent mijn vrouw. Haar groep kerkdames heeft hem een naam gegeven. Blijkbaar behandelen ze nu het boek Lukas en leek het ze toepasselijk.’

De borstelige witte wenkbrauwen, snor en baard van de man bewogen mee terwijl hij met zijn ogen rolde. ‘En omdat mijn liefhebberende vrouw vindt dat ik meer beweging nodig heb, ben ik uitgeroepen tot degene die hem ’s morgens uitlaat in plaats van “in de gangen te ijsberen”, zoals zij het noemt.’ Hij schudde zijn hoofd en

keek neer op het hondje. ‘Zolang niemand denkt dat hij van mij is, vind ik het niet erg. Ik heb een reputatie hoog te houden, zoals je weet.’

Mark grinnikte. ‘Nou, het is amper zes uur, meneer. Ik denk dat dat wel goed zit.’ Hij keek om zich heen. ‘Er zijn niet veel mensen buiten op dit tijdstip.’

‘Wat een geschenk is.’ De rechter trok met de hand die niet de riem vasthield zijn jas recht. ‘Ik zou niet te vaak met deze kleine pluizenbol gezien willen worden.’

En toch, ondanks de norske woorden van de man viel de twinkeling in Ashbury’s ogen niet te ontkennen. Als Mark zich niet vergiste, hield de eerbare rechter van het hondje, maar zou hij dat nooit toegeven. ‘Hij is in ieder geval schattig. Hoeveel gaat hij nog groeien?’

Eén borstelige, wilde wenkbrauw schoot omhoog. ‘Hier blijft het bij, jongeman. Hij is volgroeid, volgens mijn vrouw tenminste.’

‘O.’ Mark grinnikte. Misschien kon hij maar beter van onderwerp veranderen. ‘Hoe gaat het met u? Ik weet dat u bent verkozen als districtsrechter terwijl ik op de universiteit zat. Geniet u van de positie?’

‘Heel erg. Behalve van het reizen. Het is een groot district en hoewel de meeste grotere zaken aan Kalispell worden overgedragen, moet ik nog steeds naar de andere gebieden afreizen.’ Hij stak zijn linkerhand in zijn jaszak. ‘Op mijn leeftijd begint het vermoeiend te worden.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Montana was een ruig land en niet altijd even goed begaanbaar. ‘Kunt u verzoeken dat alle zaken hierheen worden overgedragen?’

‘Aangezien onze geweldige staat blijft groeien en er meer districten bijkomen, ja, uiteindelijk wel. Tot die tijd zal ik zelf moeten reizen ben ik bang, wat veel gemakkelijker is als er geen sneeuw meer op de grond ligt.’ Na nog een blaf van Meneer Theofilus keek de rechter op zijn zakhorloge. ‘Ik kan maar beter teruggaan, Marvella zal wel op me wachten.’

‘Doe haar alstublieft de groeten van me, meneer.’

Rechter Ashbury legde een hand op Marks schouder en stapte wat dichterbij. ‘We zijn allemaal trots op je. Het is fijn dat je weer thuis bent en doet waar je van houdt; waartoe je geroepen bent. Ik weet dat de relatie met je vader de laatste jaren niet makkelijk was, maar vergeet niet dat hij van je houdt. Marvella en ik hebben gebeden dat de wil van de Heere mag geschieden. Je bent als familie voor ons en we zijn blij dat je thuis bent.’ In de ogen van de man glinsterden tranen. Hij liet zijn kin zakken en schraapte zijn keel. ‘Ik kom straks terug voor de inwijdingsceremonie.’

‘Dank u, meneer.’ Mark had moeite om zijn eigen keel te schrapen. Hij knipperde een paar keer terwijl hij de man en zijn hondje terug naar het landhuis van de Ashbury’s zag lopen.

De rechter en zijn vrouw begrepen Mark als geen ander. Ze waren als een liefhebbende tante en oom, die het pijnlijke gat dat zijn moeder na haar dood in zijn leven had achtergelaten opvulden. Mark was toen nog maar vijf jaar oud geweest. De Ashbury’s hadden zich over Mark ontfermd vanaf het moment dat zijn familie in Kalispell aankwam. Ze waren zich bewust van Marks passie voor intellectuele bezigheden. Ze hadden hem gesteund en aangemoedigd. De rechter had Mark zelfs boek na boek uit zijn eigen kostbare collectie geleend.

Mark ging rechtop staan. Had hij het echtpaar ooit laten weten hoeveel ze voor hem betekenden? Hoezeer hij hun geloof in hem waardeerde?

De woorden van de rechter zojuist waren veelzeggend. Binnenkort zou Mark zich ervoor inspannen om alles wat hij op zijn hart en in zijn hoofd had met hen te delen, maar dat zou moeten wachten tot nadat de bibliotheek operationeel was.

En nadat hij een openhartig gesprek had gevoerd met zijn vader. Wat al lang had moeten gebeuren.

Toen Mark tien jaar geleden naar het oosten ging om te studeren, vond pa dat niet leuk, maar hij liet hem gaan. Waarschijnlijk hoopte hij dat die tijd weg van de boerderij Mark het tegendeel zou

bewijzen; dat hij de boerderij en alles wat ermee samenhang zou missen. In plaats daarvan versterkte het Marks liefde voor woorden en boeken, evenals zijn verlangen om het directeurschap van een grote bibliotheek te verwerven en zijn passie om de liefde voor boeken te delen met mensen die niet de kans hadden gehad om het kostbare geschenk dat lezen was te leren kennen. Welke deuren lezen kon openen. De dromen die het kon aanwakkeren.

En toch...

Diep vanbinnen voelde Mark dat hij gefaald had. O, niet zijn dromen of de hoop die de Ashbury's voor hem koesterden. Maar...

Hád hij zijn vader teleurgesteld? Pa's verwachtingen waren hoog. Nog steeds. En hij en zijn vader hadden diepe scheuren laten ontstaan in hun relatie.

Hij kon alleen maar bidden dat thuiskomen en tijd doorbrengen met zijn vader herstel mogelijk zou maken.

Genoeg. Hij moest zich concentreren op wat er te gebeuren stond. In het maanlicht keek Mark naar de overkant van Third Street en hij liet de spanning van de komende dag op zich inwerken. Met snelle passen stak hij de weg over en liep naar de hoofdingang van de bibliotheek.

Andrew Carnegie, een van de belangrijkste filantropen van Amerika, had de stad gul tienduizend dollar gedoneerd voor de bibliotheek. De enige bepaling was dat de stad de grond en de financiering voor het in stand houden van de bibliotheek moest leveren. Dus kocht ze twee percelen op de noordoostelijke hoek van Third Street East en Second Avenue East.

In het zandsteen boven de dubbele deuren stond 'CARNEGIE' gegraveerd, een eerbetoon aan de rijke man die niet rijk wilde sterven. En Mark had gehoord dat er dankzij meneer Carnegie in het hele land bibliotheken werden gebouwd.

Wat bijzonder dat hij dat wilde doen.

Mark zou hem altijd dankbaar zijn. Niet alleen voor de bibliotheek, maar ook voor de kans op de baan. Hij had hoge verwach-

tingen en dromen voor deze plek. Voor zijn thuis. Hij wilde mensen onderwijzen. Kinderen helpen die, net als Mark, iets anders wilden dan veeteelt en landbouw. Die de mogelijkheid wilden hebben een universitaire opleiding te volgen.

Niet dat landbouw en veeteelt slecht waren. Helemaal niet. Maar boeken en lezen openden deuren naar hele werelden buiten Kalispell.

Het was geen verkeerde stad. Nee. In feite vond hij het hier heerlijk. Dat was een van de redenen waarom hij was teruggekomen. Maar als hij de kans had om invloed uit te oefenen op de volgende generatie, dan wilde hij die aangrijpen. Vooral met het tijdperk van industrialisering dat voor de deur stond. De wereld veranderde in een alarmerend tempo en het beste wat ze konden doen, was bijblijven.

Ze leefden niet meer in de negentiende eeuw.

Toen hij aan de voet van de trap stond, glimlachte Mark opnieuw. De ingang bevond zich schuin op de noordoostelijke hoek van de straat terwijl de koepel hoog oprees in de ochtendschemering. De hoge houten deuren verwelkomden hem.

Toen hij de negen betonnen treden op liep, werd zijn glimlach steeds breder. Vandaag was de dag.

De inwijding.

Hij stak zijn sleutel in het sleutelgat, draaide de deur van slot en liep de achthoekige hal binnen. De geur van citroenolie, waarmee hij al het hout in het gebouw had gepolijst, drong zijn neus binnen.

De nieuwe constructie was rijkelijk met hout afgewerkt. Van de handgesneden trapleuningen van de trap die naar de lichte kelder leidde tot elk raam en elke deur in het huis, alles was vakwerk van de hoogste kwaliteit.

Terwijl hij de deur sloot, haalde hij diep adem en liet hij het aroma van de bibliotheek op zich inwerken.

De onmiskenbare geur van boeken.

Heel veel boeken.

Meer dan vierduizend boekwerken vulden de planken. Hij had ze gecatalogiseerd, op hun plaats gezet en kende ze allemaal.

Hij snoof nog eens de geuren op waarvan hij hield en de voldoening na een geslaagd karwei vulde zijn longen en deed zijn borst opzwellen. Een beetje maar. Dit moment was het waard. Er was toch niemand die hem kon zien.

Over een paar uur zouden ze de deuren openen en de inwijdingsceremonie houden. En over een paar weken zou de bibliotheek open zijn voor het publiek. Er moesten nog meubels en decoratiematerialen gebracht worden en veel kleine klusjes worden geklaard. Gelukkig was hij daar niet verantwoordelijk voor. De vrouwen van de bibliotheekvereniging voor dames regelden dat.

Hij liep naar de uitgiftebalie aan de voorzijde, waar hij elke dag zou plaatsnemen. Hij deed het licht aan en liep toen rond onder de koepel van de ingang. Elk raam en elke deur in het gebouw had een prachtige omlijsting dat was voorzien van een handgesneden touwpatroon. Ze trokken de blik omhoog naar de koepel en de hoge plafonds; de visualisatie van kennis en hoger onderwijs. De eiken vloeren blonken in het licht. Hij stelde zich voor dat hij overal in de bibliotheek voetstappen hoorde van mensen die graag wilden lezen en leren.

Hij liep naar zijn bureau, deed zijn jas uit en zette zijn hoed af, en aarzelde.

Kate.

Zou zijn zus vandaag komen? Hij had een briefje naar de boerderij gestuurd, maar hij had geen reactie gekregen. Het was nogal een verrassing geweest om thuis te komen en te ontdekken dat Kate getrouwd was. Met een kerel waar Mark nog nooit van had gehoord. De man kwam niet eens uit Kalispell.

Maar Harvey Monroe moest een fatsoenlijke vent zijn als pa had ingestemd met de bruiloft.

Pa...

Mark slaakte een diepe zucht. Het ging de laatste tijd niet zo goed

tussen hen. Als hij eerlijk was, ging het al niet zo goed sinds Mark naar de universiteit was vertrokken. Vooral omdat hij na zijn opleiding niet naar huis was gekomen. Maar nu was hij terug. Hij kon het goedmaken. Tijd doorbrengen met zijn familie. En hopelijk bewijzen aan zijn vader dat wat hij deed belangrijk was.

Een klop op de voordeur trok zijn aandacht. Hij keek op zijn horloge. Het was nog niet eens zeven uur. Wie kon dat zijn?

Mark liep naar de deur en deed hem van het slot, waarna hij hem een klein stukje opende.

‘Meneer Andrews.’ Het slungelige jochie overhandigde hem een envelop door de opening. ‘Uw vader vroeg me dit langs te brengen.’

Mark nam de envelop aan. ‘Dank je.’

Maar het jochie haastte zich al de trap af en leek hem niet te horen.

Mark scheurde de envelop open en trok er een stuk briefpapier van zijn vaders boerderij uit.

Mark,

Ik roep vanavond een familievergadering bijeen. Het is noodzakelijk dat je aanwezig bent. Stipt om zes uur.

Pa

Mark liep terug naar zijn bureau en legde het epistel neer. Typisch iets voor pa om een audiëntie te eisen. Daar ging de hoop dat zijn familie vandaag naar de inwijding zou komen. Hij had ze nog niet gezien sinds zijn terugkeer, hoewel hij verschillende berichten naar de boerderij had gestuurd. Misschien zou Kate komen. Het was duidelijk dat zijn vader er niet bij zou zijn.

Hij schudde zijn hoofd vanwege de negatieve gedachten en richtte zijn aandacht weer op de opwindning van de dag.

Hij zou zich later wel met zijn vader bezighouden.

**RIVER VIEW BOERDERIJ, BOERDERIJ VAN FAMILIE ANDREWS, ZESTIEN
KILOMETER TEN NOORDEN VAN KALISPELL**

‘Ik heb een besluit genomen.’

Angus Andrews legde zijn handen op de armleuningen van zijn favoriete leren oorfauteuil en vernauwde zijn ogen. Ook al stonden ze helder en waren ze zoals altijd vol vuur, ze konden niet verhullen dat vader ouder werd. Flink wat ouder.

Ouder dan Mark zich had kunnen voorstellen.

Hij wierp een blik op zijn zus. Toen Kate de deur had opengedaan, had ze hem stevig omhelsd en hem aan haar man voorgesteld, maar vader had hem niet meer dan een blik waardig gekeurd voordat hij erop stond dat ze allemaal zouden gaan zitten voor de familie-bijeenkomst.

De man was niets veranderd. Zijn wil was wet.

Kate nam plaats naast Harvey en wierp Mark een sympathieke blik toe.

‘Zo zal het gaan. Kate en Harvey blijven de boerderij leiden zoals ze dat nu ook al doen. Al het dagelijkse, uitvoerende werk. Mark neemt de boekhouding en bedrijfsvoering over. Met zijn universitaire opleiding moet hij goed inzicht hebben in hoe we kunnen groeien. Kate en Mark zullen gelijken zijn in deze onderneming. Dit is nu jullie boerderij. Ik word te oud en voel me al een tijdje niet zo goed. Ik moet alles overdragen aan jullie twee.’ Pa trommelde met zijn vingers op zijn knie.

Mark had dit binnen enkele jaren van zijn vader verwacht, maar niet zo snel al. Hij had gehoopt wat tijd te hebben om zich te setelen en een kans te krijgen om zich te bewijzen. Hoe moest hij zijn vader eerlijk antwoorden en hem tegelijkertijd respect tonen? ‘Ik weet niet of ik daar tijd voor heb, pa. Ik zal mijn handen vol hebben aan mijn werk in de bibliotheek.’

Zijn vader grimaste. Hij wuifde Marks woorden weg. ‘Over een tijdje kom je vast wel weer permanent hier wonen, anders was je niet

naar huis gekomen. Zorg dat de bibliotheek gaat draaien en kom dan terug naar waar je thuishoort.'

De man luisterde nooit. Nooit. 'Ik kwam terug naar huis, ja,' zei hij terwijl hij zijn frustratie probeerde te beteugelen, 'maar directeur zijn van de bibliotheek is mijn baan.' Zo. Dat had hij nog netjes gezegd.

'Jouw baan is om te doen wat je vader zegt.' Pa wees met zijn rechterhand uit het raam. 'Ik heb dit allemaal voor jou opgebouwd. Wees niet ondankbaar.'

Mark telde in stilte tot tien. 'Kate is nu ze Harvey heeft heel goed in staat de zakelijke en praktische kant voor haar rekening te nemen. Jullie hebben genoeg boerenknechten in dienst. Ze leeft voor deze plek. Dat weet u.'

'Deze boerderij is voor jullie béiden. Stop nu met tegenspreken.' Zijn vaders gezicht liep rood aan.

Genoeg. Het bevelen moest stoppen. 'Pa, ik ben de directeur van de bibliotheek.' Was het verkeerd van hem om nee te zeggen tegen zijn vader? Onteerde hij de enige ouder die hij nog had?

'Doe niet zo tegendraads, jongeman.' Zijn vader duwde zich over-eind en stak een vinger naar hem op.

Mark stond ook op, maar bleef op kalme toon praten. Krachtig, maar laag. 'U luistert nooit. Ik dacht dat het na al die jaren wel anders zou zijn.' Hij stapte naar zijn zus toe en gaf haar een knuffel. 'Kom je me snel opzoeken?'

'Natuurlijk.' Er glinsterden tranen in haar ogen.

Hij richtte zijn blik op zijn nieuwe zwager. 'Het was fijn je te ontmoeten. Sorry voor de omstandigheden, maar misschien kunnen we eens een praatje maken in de bibliotheek.'

Harvey schonk hem een sympathieke glimlach. 'Ook fijn om jou te ontmoeten. De volgende keer dat ik in de stad ben, zal ik je opzoeken.'

Mark liep naar de deur zonder nog een blik op zijn vader te werpen. Dat was het beste.

‘Laat me niet in de steek, Cowboy!’

De woorden deden zijn voeten stilstaan. Hij kon en wilde niet omkijken. Met zijn gezicht naar de deur gericht, sprak hij op afgetoonden toon: ‘Ik laat u niet in de steek, pa. Ik geef ons allebei wat ruimte zodat ik niet mijn geduld verlies en dingen zeg waar ik spijt van krijg. Mijn besluit staat vast. Ik heb nooit op de boerderij willen werken. Ik waardeer alles wat u in deze plek hebt gestoken, echt waar. Maar u weet dat ik er niet zo veel van houd als Kate.’

‘Je verkiest altijd maar boeken boven je familie, hè?’

Hoe flauw de woorden ook waren, ze staken toch. Mark draaide zich om. ‘Ik verkies níets boven u, pa. Ik dacht dat u blij en trots zou zijn. Ik heb hier hard voor gewerkt. Ik heb een ongelooflijke kans gekregen. En ik ben weer thuis, zodat ik tijd met jullie allemaal kan doorbrengen.’ Terwijl zijn blik de kamer rondging en hij zijn vaders woede, Kates angst en Harveys ongemak bijna kon voelen, ging er een steek door zijn hart.

Pa vouwde zijn handen. ‘Trots? Je hebt tien jaar lang rondgehangen en gedaan wat je maar wilde. Ik liet het toe, maar nu is het tijd om thuis te komen en je plicht te doen. Ik heb geen slappeling grootgebracht.’

Nee. Hij wilde de woorden die in hem opkwamen niet zijn hart laten binnendringen. Pa meende het niet. Het heetst van de strijd bracht altijd het slechtste in hem naar boven en hij zei dan dingen voor een dramatisch effect. Hoe vaak hadden hij en Kate geen grapjes gemaakt over hun vaders getier?

Kate stak naar elk van hen een hand op. ‘Ik denk dat we allemaal moeten gaan zitten. Misschien moeten we wat eten en kalmeren.’

Pa schudde zijn hoofd. ‘Nee. Ik ga niet met hem eten. Is dat nog steeds je antwoord, Mark? Ga je weer nee tegen me zeggen?’

Mark haalde diep adem en ademde toen uit. ‘Het spijt me, pa. Maar mijn antwoord is nee.’

‘Góéd!’ Zijn vaders gebulder weerklonk tegen de muren van de kamer. ‘Doe wat je wilt. Kate zal de boerderij erven. Vanaf vandaag

ben je ontferd. Hoor je me?’

‘Ik heb u gehoord. Ik denk dat heel Kalispell u gehoord heeft.’
Hoezeer Mark ook probeerde zijn stem in bedwang te houden, kwamen de woorden even hard uit zijn mond als die van zijn vader. Hij stampte de kamer uit.

Waarom was hij naar huis gekomen?

Hij kon niet slapen. Hij bleef opstaan om door de kamer te ijsberen terwijl de gebeurtenissen van de avond zich in zijn hoofd bleven afspelen. Waarom kon vader niet gewoon dankbaar zijn voor Kates passie voor de boerderij en daar genoeg mee nemen? Vooral nu ze getrouwd was met een man die ook van de boerderij leek te houden.

Mark schoof de gordijnen opzij en staaarde de duisternis in. Er was zo weinig zonlicht deze dagen. De winter had zijn lange, donkere nachten meegebracht. In ieder geval was de inwijdingsceremonie goed verlopen. De inwoners van Kalispell leken meer dan tevreden met de nieuwe bibliotheek. Er had een menigte buiten in de kou staan wachten, zo opgewonden waren de mensen geweest. Twee schoolmeesters van de plaatselijke middelbare school hadden zelfs afgesproken om met hun klas langs te komen om de leerlingen kennis te laten maken met het decimaal classificatiesysteem van Dewey.

Hij liet de gordijnen op hun plaats vallen en liep terug naar het bed. Mark ging op de rand zitten en bad. Om wijsheid. Om genezing. Hij wilde zijn vader niet kwetsen of oneer aandoen, maar hij had een belofte gedaan aan de stad en aan God wat de bibliotheek betrof.

‘Heere, ik heb wijsheid nodig om met deze zaak om te gaan. Ik houd van mijn vader, maar ook van mijn werk in de bibliotheek. Omdat pa mijn studie betaalde, dacht ik dat hij mijn passie en mijn toekomstplannen begreep. Plannen waarvan ik zeker weet dat U ze voor mij beschikt hebt. Als ik fout zit, help me dan om dat in te zien

en te erkennen. Laat me alstublieft weten wat ik moet doen.'

Het laatste beetje woede van die avond waar hij nog aan vasthield, verdween. De hele rit naar huis had hij binnensmonds gemompeld over de uitbarsting van zijn vader en hoezeer de oudere man zich vergiste. Wat een verspilling van tijd en energie.

En wat ironisch om zijn vader te beschuldigen terwijl hij net zo verkeerdt zat met zijn reactie.

'God, ik schaam me voor mijn gedrag tegenover mijn vader, maar hij brengt het slechtste in mij naar boven. Help me om op mijn tong te bijten als het nodig is. Wat waarschijnlijk veel vaker is dan ik denk.' Hij liet zijn adem tussen zijn lippen door ontsnappen.

Waarom kende zijn relatie met zijn vader zo veel conflicten? Waarom konden ze elkaar niet begrijpen en accepteren? Was de enige manier om dat recht te zetten het opgeven van alles waarvoor hij gewerkt had; zijn verwachtingen en dromen?

Mark kreeg een brok in zijn keel. Zou dat het zijn? Hij boog zijn hoofd, maar zijn hart deed pijn terwijl hij bad: 'Is dat wat U wilt dat ik doe, God?'

CHICAGO, ILLINOIS

14 JANUARI 1904

Rebecca Whitman hapte naar adem en legde een gehandschoende hand op haar keel. Ze beet op haar lip en staarde nog een keer naar de envelop. Zou het waar zijn?

Ze keek de kleine lobby rond en zag verschillende dames uit de buurt op een kluitje bij elkaar staan. Ze keken haar kant op.

Klaar om te roddelen over alles wat ze zagen.

Nou, vandaag zouden ze geen voer van haar krijgen. Ze stopte de brief in haar reticule en deed alsof er niets belangrijks was binnengekomen. Met rustige passen liep ze naar de deur alsof het een gewone dag was.

Die houding volhouden bleek steeds moeilijker naarmate ze verder liep. Het officiële schrijven dat ze verborg, leek om haar aandacht te schreeuwen. Maar die ogen waren nog steeds op haar gericht. Ze kon ze bijna in haar rug voelen prikken.

Toen ze de winkel voorbij was, kon ze het niet langer laten. Ze haalde de crèmekleurige envelop tevoorschijn en bestudeerde hem.

Hij kwam van de rechtbank in Montana.

Montana!

Ze scheurde de envelop open, trok er een brief uit en begon toen

UITGEVERIJ DE PAREL

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

LEES OOK:

Een vreemd bericht

Liefde over de lijn – III

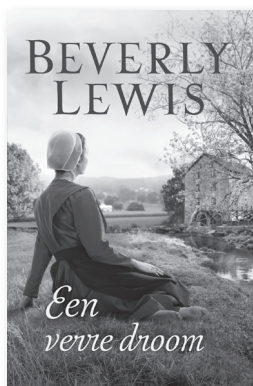

Kan ze de kracht vinden om haar verleden achter zich te laten en haar hart opnieuw open te stellen voor een man?

Londen, 1881. De dertigjarige weduwe Rose Finley heeft bittere herinneringen aan het verleden. Als ze tijdens haar werk een paar vreemde berichten onder ogen krijgt en ontdekt dat een jonge vrouw op het punt staat om door een gemene aristocraat misleid te worden, besluit ze er alles aan te doen om te voorkomen dat de jonge vrouw dezelfde fout maakt als zij jaren terug. Daar krijgt ze onverwacht hulp bij van John Milburn, die zijn nichtje wil beschermen tegen de machtige man. Ze bundelen de krachten, waarmee ze onbedoeld alles wat hun dierbaar is op het spel zetten. Inclusief hun groeiende liefde.

Een vreemd bericht | Jennifer Delamere |
ISBN 9789493208766 | 384 pagina's

Een verre droom

Kan ze de kracht vinden om haar verleden achter zich te laten en haar hart opnieuw open te stellen voor een man?

Lancaster County, 1951. Maggie Esh is eraan gewend dat ze vriendelijk behandeld wordt door de jonge mannen van het Old Order Amish Church-district. Maar ze is ziek en wil niets liever dan wat meer te zijn zoals andere meisjes, zodat ze een normaal, gezond leven kan leiden en op een dag kan trouwen. Wanneer er in de omgeving tentsamenkomsten worden georganiseerd, besluit Maggie er een te bezoeken en wat ze daar hoort zeggen door de prediker doet haar alles wat ze gelooft heroverwegen. Durft ze op God te vertrouwen als hoop op een ander leven een verre droom lijkt?

Een verre droom | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208674 | 288 pagina's

‘Een geweldige combinatie van Petersons oog voor historische details en Woodhouse’ gevoel voor mysterie.’

Library Journal

Montana, 1904. Rebecca Whitman kan het bijna niet geloven als ze te horen krijgt dat ze is aangenomen als de eerste vrouwelijke stenografe van Montana bij de rechtbank in Kalispell. Een droom die uitkomt, want nu krijgt ze eindelijk de kans om te doen wat ze al wil sinds ze er als meisje getuige van was dat een onschuldige man in de gevangenis belandde: ervoor zorgen dat het recht zijn beloop heeft en onschuldigen verdedigen. Als er een in haar ogen onschuldige man voor het gerecht wordt gedaagd, besluit ze dan ook alles te doen wat in haar macht ligt om hem vrij te krijgen.

Mark Andrews is als jongen in Kalispell komen wonen. Zijn vader, een gerespecteerde man in het stadje, heeft een goedlopend boerenbedrijf opgebouwd en wil dat Mark het stokje van hem overneemt. Maar Mark heeft andere plannen. Al zijn hele leven droomt hij ervan om iets met boeken te doen en nu is hij aangesteld als de bibliothecaris van de nieuwe Carnegie Library – een kans die hij zich niet laat ontnemen.

Als Mark en Rebecca elkaar ontmoetten, klikt het meteen tussen hen, niet in de laatste plaats omdat ze beiden dol zijn op boeken. Dat maakt dat Rebecca zijn hulp vraagt als ze op zoek gaat naar bewijs om de onschuldige man vrij te pleiten. Gaat dat hun lukken voordat het bewijs voorgoed begraven wordt?

TRACIE PETERSON schrijft veel en graag en uit al haar verhalen spreekt haar enthousiasme voor schrijven en verhalen vertellen. Ze heeft al tientallen romantische historische romans op haar naam staan.

KIMBERLEY WOODHOUSE doet graag onderzoek naar de geschiedenis om haar heen, wat al tot vele meeslepende historische romans vol romantiek en mysterie heeft geleid.

de Parel

ISBN 978-94-93208-86-5

9 789493 208865